
Redactioneel

Nadat de nieuwe besturingsfilosofie in het hoger onderwijs meerdere keren in dit tijdschrift aan de orde is geweest, heeft de redactie een buitenlander gevraagd zijn visie hierover te geven. Volgens *Teichler*, specialist op het gebied van het hoger onderwijsbeleid in internationaal perspectief, is Nederland een bijzonder interessant geval. Nergens in West-Europa claimt de overheid zo'n grote rol aangaande veranderingen van het hoger onderwijs als de Nederlandse overheid doet. Kennelijk wordt verondersteld dat een wijziging van het regulerend systeem van intensieve overheidscontrole naar 'sturen op afstand' zal bijdragen tot vernieuwing in onderwijs en onderzoek. *Teichler* gaat in op de vraag wat het waarheidsgehalte van deze veronderstelling is. Zijn artikel is gebaseerd op een uitgebreid rapport over Nederland, opgesteld in het kader van een OECD-onderzoek waarin een vergelijking is gemaakt van overheidssturing ten aanzien van het hoger onderwijs in de Bondsrepubliek, Frankrijk en Nederland.¹ Aansluitend volgen reacties van *De Moor* en van *Box* vanuit het WO respectievelijk het HBO. Het zijn bewerkingen van referaten, gehouden tijdens een CSHOB-seminar in mei 1989 over de inhoud en uitwerking van de nieuwe besturingsfilosofie. Dit naar aanleiding van *Teichler's* bevindingen. Verder in dit nummer een bijdrage van *Weusthof* over zelfevaluatieprocessen en de effecten hiervan op het door universiteiten te verzorgen onderwijs. Tenslotte zijn recensies van de laatste twee bundels van het negende Europese forum van de *Association for Institutional Research (AIR)* opgenomen.

¹ Het volledige rapport is opgenomen in F.A. van Vught, (red.), *Governmental strategies and innovation in higher education*, London: Jessica Kingsley, 1989, pp. 168-213